

Estimats diocesans:

Són dies de fi de curs escolar. Els alumnes de totes les edats han viscut unes setmanes de gran tensió emocional en enfrontar-se als exàmens de moltes matèries que determinen el resultat de la seva dedicació durant nou mesos. Segur que, com sempre, hi haurà hagut grans alegries i enormes tristeses al veure les notes; cansaments i esperances per les moltes hores a l'aula i preparatius per a les vacances d'estiu. Entreveure el descans és sempre motiu de goig. Passa també als adults -no sols als joves- perquè la publicitat en els diferents mitjans de comunicació permet somiar a milers de ciutadans en una espècie de paradís on s'obliden les rutines diàries i els problemes laborals. Fins i tot s'accepta que altres milers es quedin a casa per falta de recursos.

M'agradaria recordar que ambdós períodes, el del treball i el del descans, són fruit i premi de l'esforç personal i de les disponibilitats familiars. La nostra societat els considera com un dret conquerit després de moltes dècades de reivindicacions, però els hauríem d'aprofitar com una oportunitat per compartir amb altra gent els millors aspectes de les dues situacions i mantenir el desig que tothom ho pugui aconseguir.

Tot això em porta a agrair a tants voluntaris que, amb les seves tasques, fan possible la felicitat aliena. Ho vull concretar en els joves que dediquen el seu temps al servei de nens i adolescents durant tot l'any en els centres de lleure en col·legis i parròquies. I, sobretot, quan lliuren part del seu descans estiueuc a acompanyar-los en colònies i campaments per completar la seva formació personal. Perquè no es tracta només de dedicar temps com un monitor voluntari, sinó de participar en processos educatius que promoguin actituds de respecte i solidaritat per al demà, una disposició digna d'elogi per part de tothom i un compromís d'ampliar aquest radi d'acció a molts més grups i col·lectius de la nostra societat.

Em sembla convenient no caure en un dels dos extrems de la disponibilitat dels joves voluntaris: l'adulació exagerada per la seva tasca o el lament per una joventut mancada de principis. Caldrà buscar el punt mitjà o l'equilibri entre les dues actituds. Els adults, i la societat en general, estem obligats a reconèixer aquest treball juvenil i no podem esgotar el nostre discurs en queixes sobre l'individualisme i l'hedonisme de gran part dels joves; necessitem crear un ambient favorable al servei, a la gratuïtat, a la solidaritat, i aquest objectiu ha de ser present en els mitjans de comunicació, en els discursos i en les homilies, en les propostes familiars i en els centres educatius, en la publicitat i en la lectura àmplia i assossegada. Em va sorprendre la rapidesa amb què es va acceptar el canvi de mentalitat respecte al tabac i als llocs on es permetia fumar. El canvi del signe de les coses és una realitat que, si millora la salut corporal o ambiental, l'ésser humà no en pot prescindir. Ha de lluitar per aconseguir-ho. I encara més si es refereix a l'àmbit de les emocions, de les conviccions i de la justícia social.

Fer costat a persones, promoure espais, generar processos educatius és un deure de tots els qui pensem a millorar el nostre món. Impressiona molt assistir a l'aniversari d'un centre d'educació en el lleure: rostres alegres, satisfacció pel treball en equip, gratitud per la dedicació de les generacions anteriors, felicitat en els més petits. Aquest és el camí.

Reconec que l'actitud de servei és universal, però els cristians la tenim com un mandat que neix de les paraules i els gestos de Jesús de Natzaret. Cal fomentar les coses positives entre els nostres joves i ajudar a rebutjar l'individualisme, l'egoisme i la despreocupació.

Amb el meu afecte i benedicció.

+Salvador Giménez, bisbe de

Lleida